

Határozatok Tára

A TÖRVÉNYSZÉK ÍTÉLETE (kibővített negyedik tanács)

2016. december 13.*¹

„Verseny — Kartellek — A szabványos, katalógusból kiválasztható borítékok és az egyedi igények szerint nyomott borítékok európai piaca — Az EUMSZ 101. cikk megsértését megállapító határozat — Az eladási árak összehangolása és az ügyfélkör felosztása — Vitarendezési eljárás — Bírságok — Alapösszeg — Kivételes kiigazítás — A teljes forgalom 10%-ában meghatározott felső határ — Az 1/2003/EK rendelet 23. cikkének (2) bekezdése — Indokolási kötelezettség — Egyenlő bánásmód”

A T-95/15. sz. ügyben,

a **Printeos, SA** (székhelye: Alcalá de Henares [Spanyolország]),

a **Tompla Sobre Exprés, SL** (székhelye: Alcalá de Henares),

a **Tompla Scandinavia AB** (székhelye: Stockholm [Svédország]),

a **Tompla France SARL** (székhelye: Fleury-Mérogis [Franciaország]),

a **Tompla Druckerzeugnisse Vertriebs GmbH** (székhelye: Leonberg [Németország])

(képviselik őket: H. Brokelmann és P. Martínez-Lage Sobredo ügyvédek)

felpereseknek

az **Európai Bizottság** (képviselik: F. Castilla Contreras, F. Jimeno Fernández és C. Urraca Caviedes, meghatalmazotti minőségben)

alperes ellen

elsődlegesen az [EUMSZ 101. cikk] és az EGT-Megállapodás 53. cikkének alkalmazására vonatkozó eljárásban (AT.39780. sz. ügy – Borítékok) 2014. december 10-én hozott C(2014) 9295 final bizottsági határozat részleges megsemmisítése, másodlagosan pedig a felperesekkel szemben kiszabott bírság összegének csökkentése iránti, az EUMSZ 263. cikkben alapuló kérelme tárgyában,

A TÖRVÉNYSZÉK (kibővített negyedik tanács),

tagjai: M. Prek elnök, I. Labucka, J. Schwarcz, V. Tomljenović és V. Kreuschitz (előadó) bírák,

hivatalvezető: J. Palacio González főtanácsos,

tekintettel az eljárás írásbeli szakaszára és a 2016. július 4-i tárgyalásra,

meghozta a következő

* Az eljárás nyelve: spanyol.

Ítéletet

A jogvita alapját képező tényállás

- 1 Az [EUMSZ 101. cikk] és az EGT-Megállapodás 53. cikkének alkalmazására vonatkozó eljárásban (AT.39780. sz. ügy – Borítékok) 2014. december 10-én hozott C(2014) 9295 final határozatban (a továbbiakban: megtámadott határozat) a Bizottság megállapította többek között, hogy a felperesek, vagyis a Printeos SA, a Tompla Sobre Exprés SL, a Tompla Scandinavia AB, a Tompla France SARL és a Tompla Druckerzeugnisse Vertriebs GmbH megsértették az EUMSZ 101. cikket és az Európai Gazdasági Térségről (EGT) szóló megállapodás 53. cikkét azáltal, hogy a 2003. október 8-tól 2008. április 22-ig terjedő időszakban részt vettek a szabványos, katalógusból kiválasztható borítékok és az egyedi igények szerint nyomott borítékok európai piacán, ezen belül Dániában, Németországban, Franciaországban, Svédországban, az Egyesült Királyságban és Norvégiában létrehozott és végrehajtott kartellben. E kartell az eladási árak összehangolására, az ügyfélkör felosztására és érzékeny kereskedelmi információk cseréjére irányult. A felpereseken kívül a kartellben részt vett a Bong-csoport (a továbbiakban: Bong), a GPV France SAS and Heritage Envelopes Ltd csoport (a továbbiakban: GPV), a Holdham SA csoport (a továbbiakban: Hamelin) és a Mayer-Kuvert csoport (a továbbiakban: Mayer-Kuvert) is, amelyek a megtámadott határozatnak szintén a címzettjei voltak.
- 2 A megtámadott határozatot a Bizottság által az [EUMSZ 101. cikk] és [az EUMSZ 102. cikk] alapján folytatott eljárásokról szóló, 2004. április 7-i 773/2004/EK rendelet (HL 2004. L 123., 18. o.; magyar nyelvű különkiadás 8. fejezet, 3. kötet, 81. o.) 10a. cikke, valamint az 1/2003/EK tanácsi rendelet 7. és 23. cikke szerint kartellügyekben hozott határozatok elfogadása érdekében folytatott vitarendezési eljárások lefolytatásáról szóló bizottsági közlemény (HL 2008. C 167., 1. o.; a továbbiakban: vitarendezésről szóló közlemény) alapján lefolytatott vitarendezési eljárás keretében fogadták el.
- 3 Tekintettel a megállapított jogsértésre (a megtámadott határozat 1. cikkének (5) bekezdése), a Bizottság a felperesekkel szemben egyetemlegesen 4 729 000 euró összegű bírságot szabott ki (a megtámadott határozat 2. cikke (1) bekezdésének e) pontja).
- 4 A megtámadott határozat elfogadásához vezető közigazgatási eljárást a Bizottság saját kezdeményezésére, egy informátor által továbbított információk és dokumentumok alapján indította meg. A Bizottság 2010. szeptember 14-én, [az EUMSZ 101. cikkben] és [az EUMSZ 102. cikkben] meghatározott versenyszabályok végrehajtásáról szóló, 2002. december 16-i 1/2003/EK tanácsi rendelet (HL 2003. L 1., 1. o., magyar nyelvű különkiadás 8. fejezet, 4. kötet, 205. o.) 20. cikkének (4) bekezdése értelmében helyszíni vizsgálatokat végzett a felpereseknél és olyan egyéb vállalkozásoknál, amelyek a dániai, a spanyolországi, a franciaországi és a svédországi kartellben voltak érintettek. 2010. október 1-jén és 2011. január 31-én további helyszíni vizsgálatokra került sor Németországban (a megtámadott határozat (16) preambulumbekzdése).
- 5 A felperesek 2010. október 22-én, a kartellügyek esetében a bírságok alóli mentességről és a bírságok csökkentéséről szóló bizottsági közlemény (HL 2006. C 298., 17. o.; a továbbiakban: engedékenységi közlemény) alapján engedékenység iránti kérelmet nyújtottak be a Bizottsághoz (a megtámadott határozat (17) preambulumbekzdése), továbbá hasonló kérelemmel fordultak a Comisión Nacional de la Competenciához, későbbi nevén a Comisión Nacional de los Mercados y la Competenciához (a spanyol versenyhatóság, a továbbiakban: CNC).
- 6 A CNC 2011. március 15-én eljárást indított annak érdekében, hogy a papírborítékoknak egyedül a spanyolországi piaca vonatkozásában vizsgálja az EUMSZ 101. cikk és az annak megfelelő spanyol versenyszabályok azon megsértését, amelyet többek között a Tompla Sobre Exprés a spanyol leányvállalataival együtt követett el (S/0316/10. sz. ügy, Sobres de papel [papírborítékok]). Ezen eljárás eredményeként a CNC 2013. március 25-én határozatot fogadott el, amely e társaságokkal szemben összesen 10 141 530 euró összegű bírságot szabott ki amiatt, hogy az 1977-től 2010-ig terjedő

időszakban olyan kartellekben vettek részt a spanyol piacon, amelyek célja az árak rögzítése, továbbá az európai, országos és regionális szintű választásokon és népszavazásokon felhasználható előnyömt borítékok beszerzésére irányuló, a spanyol közigazgatási szervek által meghirdetett közbeszerzési eljárások felosztása, a nagykereskedelmi ügyfelek általi használatra szánt előnyömt borítékok kínálatának felosztása, valamint a sima borítékok árának rögzítése és a technológiák korlátozása volt.

- 7 Miután valamennyi érintett fél érdeklődését fejezte ki azzal kapcsolatban, hogy vitarendezési tárgyalásokban vegyen részt, a Bizottság 2013. december 10-én megindította a 773/2004 rendelet 10a. cikke szerinti eljárást, amelynek keretében minden egyes féllel kétoldalú találkozókat tartott (a megtámadott határozat (19) és (20) preambulumbekzdése).
- 8 A 2014. január 21-én tartott találkozó során a Bizottság általános áttekintést adott a felpereseknek a kartellról, ezzel együtt pedig elemezte a rendelkezésre álló bizonyítékokat.
- 9 A felperesek 2014. február 24-én olyan nem hivatalos dokumentumot nyújtottak be, amelyben kérték, hogy a Bizottság a bírság összegének meghatározása szempontjából vegye figyelembe először is a CNC által kiszabott bírságot, azzal az indokkal, hogy e bírság már önmagában eléri a 2012-ben elért teljes forgalom 10%-át, másodsor pedig azt, hogy a felperesek „egytermékes” (vagyis egyetlen termék gyártására szakosodott) csoportot képeztek, harmadsor pedig az 1/2003/EK rendelet 23. cikke (2) bekezdésének a) pontja alapján kiszabott bírságok megállapításáról szóló iránymutatás (HL 2006. C 210., 2. o.; a továbbiakban: iránymutatás) 37. pontját, amely lehetővé teszi a Bizottságnak, hogy az adott ügy egyedisége okán eltérjen a bírságösszeg meghatározásának általános módszerétől, illetve az ugyanezen iránymutatás 21. pontjában megszabott határértékektől.
- 10 A Bizottság ahelyett, hogy második találkozót tartson, a felperesek hozzájárulásával a 2014. június 17-i levelében áttekintést adott a kiszabandó bírság összegének meghatározása szempontjából figyelembe veendő alapvető körülményekről, amelyek között szerepelt például a felperesek által 2007-ben teljesített eladások értéke, vagyis 143 316 000 euró, továbbá a 2013. évi forgalmuk, vagyis [bizalmas]² euró, a jogsértésben való részvételük időtartama stb. A felperesek a 2014. június 18-i levelükben válaszoltak erre, megerősítve a Bizottság által alapul vett eladási értéket és forgalmat, továbbá jelezve, hogy e tekintetben nem tesznek lényegi észrevételeket.
- 11 A 2014. október 24-én tartott találkozó során a Bizottság tájékoztatta a felpereseket a bírság összegének kiszámításával kapcsolatos módszerekről és körülményekről, vagyis a következőkről: először, az eladások értékén (2007-ben 143 316 000 euró) belül a bírság alapösszegének meghatározásához figyelembe vett arányról (15%); másodsor, a felperesek által elkövetett jogsértés időtartamáról (négy év és hat hónap); harmadsor, a 15%-os kiegészítő összegéről; negyedsor, az enyhítő vagy súlyosító körülmények hiányáról; ötödsor, a szorzótényező alkalmazásának mellőzéséről; hatodsor, a [bizalmas] euró összegű (a felperesek 2013. évi teljes forgalmának 10%-a) engedélyezett legmagasabb bírságról; hetedsor, az iránymutatás 37. pontja értelmében a bírság összegének az ügy különleges körülményeire, köztük arra a tényre tekintettel történő kivételes csökkentéséről, hogy a kartellben részt vevő valamennyi fél alapösszege meghaladta az 1/2003 rendelet 23. cikkének (2) bekezdésében meghatározott 10%-os felső határt; nyolcdsor, a felperesek csoportjának „egytermékes” jellegével indokolt további csökkentésről; kilencedsor, arról, hogy a CNC által kiszabott bírság fennállása alapján nem lehet csökkentést alkalmazni, mivel az utóbbi bírsággal érintett kartell elkülönül a Bizottság által vizsgált kartelltól, és azt az utóbbtól függetlenül, a Bizottság által alkalmazott szabályoktól eltérő szabályok alapján kell szankcionálni; tizedsor, az engedékenységi közlemény 24. és 25. pontja alapján kilátásba helyezett 50%-os csökkentésről; tizenegyedsor, a vitarendezésről szóló közlemény 32. pontja alapján kilátásba helyezett 10%-os csökkentésről, végül pedig a bírság összegét felölelő, 4 610 000 eurótól 4 848 000 euróig terjedő összeghatárokról, amelyek legmagasabb összegét a felpereseknek a vitarendezési javaslatukban el kellene fogadniuk.

2 — Törölt bizalmas adatok.

- 12 A felperesek 2014. november 7-én benyújtották a vitarendezési javaslatukat, elfogadva a Bizottság által alapul vett eladási értéket és forgalmat, valamint a 4 848 000 euró legmagasabb bírságösszeget.
- 13 A Bizottság 2014. november 18-án elfogadta a kifogásközlést.
- 14 A felperesek 2014. november 20-án, a vitarendezésről szóló közlemény 26. pontja alapján megerősítették, hogy a kifogásközlés megfelel a vitarendezési javaslatuk tartalmának, és továbbra is kötelezik magukat a vitarendezési eljárás lefolytatására.
- 15 A kiszabott bírságok kiszámítását illetően a Bizottság a megtámadott határozatban minden egyes érintett vállalkozás vonatkozásában meghatározta az alapösszeget, ahogyan azt az alábbi táblázat összefoglalja (a megtámadott határozat (71)–(84) preambulumbekzdése):

Vállalkozás	Az eladások értéke euróban	Súlyossági együttható	Időtartam	Kiegészítő összeg	Alapösszeg euróban
Bong	140 000 000	15%	4,5	15%	115 500 000
[...] GPV	125 086 629	15%	4,5	15%	103 196 000
Hamelin	185 521 000	15%	4,416	15%	150 717 000
Mayer-Kuvert	70 023 181	15%	4,5	15%	57 769 000
Printeos [...]	143 316 000	15%	4,5	15%	118 235 000

- 16 Ezenkívül, a megtámadott határozat (85)–(87) preambulumbekzdésében a Bizottság úgy ítélte meg, hogy nem volt szükség az alapösszegeknek az iránymutatás 28. és 29. pontja értelmében történő kiigazítására, kivéve a Mayer-Kuvert esetét, amellyel szemben a jogsértésben való korlátozott részvétele folytán 10%-os csökkentést kellett alkalmazni.
- 17 A Bizottság „Az alapösszegek kiigazítása” cím alatt megállapította, hogy mivel az érintett felek többségének eladásait egyetlen olyan piacon teljesítették, amelyen több éven keresztül vettek részt valamely kartellben, a bírságok valamennyi összege elérhette a teljes forgalom 10%-ában meghatározott felső határt, továbbá hogy az említett felső határ alkalmazása inkább főszabálynak, mint kivételnek minősül (a megtámadott határozat (88) preambulumbekzdése). E tekintetben a Bizottság felidézte a Törvényszék ítélkezési gyakorlatát, megjegyezve, hogy az ilyen megközelítés kétségeket támaszthat azon elv fényében, amely szerint a szankciónak közvetlen kapcsolatban kell állnia a jogsértéssel és annak elkövetőjével, amennyiben e megközelítés bizonyos feltételek mellett olyan helyzetet eredményezhet, amelyben a jogsértés súlya vagy az enyhítő körülmények alapján történő bármilyen különbségtétel már nem éreztheti hatását a bírság összegén (2011. június 16-i Putters International kontra Bizottság ítélet, T-211/08, EU:T:2011:289, 75. pont). A jelen ügy különleges körülményeit figyelembe véve a Bizottság helyénvalónak ítélte, hogy gyakorolja a mérlegelési jogkörét, és alkalmazza az iránymutatás 37. pontját, amely lehetővé teszi számára, hogy eltérjen az iránymutatásban foglalt módszertől (a megtámadott határozat (89) és (90) preambulumbekzdése).

18 A megtámadott határozat (91) és (92) preambulumbekzdésének szövege a következő:

„(91) A jelen ügyben az alapösszeget ki kell igazítani oly módon, amely figyelembe veszi a kartellel érintett termékek eladásainak a teljes forgalomhoz viszonyított értékét, valamint a felek között a jogsértésben való egyedi részvételük alapján fennálló különbségeket. Összességében véve a bírságokat olyan szinten kell megállapítani, amely arányos a jogsértéssel, és kellő elrettentő hatást gyakorol.

(92) Következésképpen csökkentést kell alkalmazni az összes fél vonatkozásában kiszámított bírságokra. A jelen ügy különleges körülményei között – figyelembe véve, hogy valamennyi fél eltérő, de jelentős mértékű tevékenységet fejtett ki a szabványos, katalógusból kiválasztható borítékok és az egyedi igények szerint nyomott borítékok eladásában – a Bizottság a GPV által elkövetett jogsértésért kiszabandó bírság esetében [bízalmas]-os, a Tompla esetében [bízalmas]-os, a Bong és a Mayer-Kuvert esetében [bízalmas]-os, a Hamelin esetében pedig [bízalmas]-os csökkentést javasol.”

19 Az alapösszegek e kiigazításának eredménye az alábbiak szerint foglalható össze (lásd a megtámadott határozat (93) preambulumbekzdésében foglalt táblázatot is):

Vállalkozás	A kiigazítás előtti alapösszeg euróban	A csökkentés %-ban	A kiigazítás utáni alapösszeg euróban
Bong	115 500 500	[bízalmas]	[bízalmas]
GPV	103 196 000	[bízalmas]	[bízalmas]
Hamelin	150 717 000	[bízalmas]	[bízalmas]
Mayer-Kuvert	57 769 000	[bízalmas]	[bízalmas]
Printeos	118 235 000	[bízalmas]	[bízalmas]

20 Másfelől a Bizottság a felperesekkel szemben a bírságösszeg további csökkentéseit alkalmazta, az engedékenységi közlemény címén 50%, a vitarendezésről szóló közlemény 32. pontja alapján pedig 10% mértékben (lásd a megtámadott határozat (99), (102) és (103) preambulumbekzdését), amely csökkentések jogszerűségét a jelen jogvita keretében nem vitatják. A megfelelő releváns szabályok értelmében a Bizottság a Hamelin bírságának összegét 25%-kal (engedékenység) és 10%-kal (vitarendezés), a Mayer-Kuvert bírságának összegét pedig 10%-kal (engedékenység) és 10%-kal (vitarendezés) csökkentette (a megtámadott határozat (100)–(103) preambulumbekzdése).

21 Végül a megtámadott határozat „Fizetési képesség” cím alatti (104)–(108) preambulumbekzdéséből kitűnik, hogy a [bízalmas] és a [bízalmas] által az iránymutatás 35. pontja alapján előterjesztett, indokolással ellátott kérelmek alapján a Bizottság az előbbi bírságát [bízalmas] euróra, az utóbbi bírságát pedig [bízalmas] euróra szállította le. A felperesek sem hasonló kérelmet nem nyújtottak be a Bizottsághoz, sem pedig az említett pont címén nyújtott csökkentésben nem részesültek.

Az eljárás és a felek kérelmei

22 A Törvényszék Hivatalához 2015. február 20-án benyújtott keresetlevéllel a felperesek előterjesztették a jelen keresetet.

- 23 A negyedik tanács javaslatára a Törvényszék az eljárási szabályzatának 28. cikkét alkalmazva úgy határozott, hogy az ügyet kibővített ítélkező testület elé utalja.
- 24 Az előadó bíró javaslata alapján a Törvényszék (kibővített negyedik tanács) akként határozott, hogy megnyitja az eljárás szóbeli szakaszát, és az eljárási szabályzat 89. cikkében meghatározott pervezető intézkedések keretében írásbeli kérdéseket intézett a felekhez a tárgyalásra készített jelentésben foglalt bizonyos számadatoknak a nyilvánossággal szembeni bizalmas kezelését illetően. A felek e kérdésekre a kitűzött határidőn belül válaszoltak
- 25 A Törvényszék a 2016. július 4-i tárgyaláson meghallgatta a felek szóbeli előterjesztéseit és a Törvényszék által szóban feltett kérdésekre adott válaszaikat.
- 26 A felperesek azt kérik, hogy a Törvényszék:
- semmisítse meg a megtámadott határozat 2. cikke (1) bekezdésének e) pontját;
 - másodlagosan, első lépésben a velük szemben kiszabott bírság összegét az 1/2003 rendelet 23. cikkének (2) bekezdésében meghatározott 10%-os felső határnál legalább 55%-kal alacsonyabb szinten határozza meg, vagy ennek hiányában olyan százalékos szinten, amelyet a Törvényszék megfelelőnek ítél ahhoz, hogy helyreállítsa e bírság egyensúlyát a Bonggal és a Hamelinnel szemben kiszabott bírságok összegeihez képest, második lépésben pedig ezt az összeget ezenkívül legalább 33%-kal, vagy ennek hiányában olyan százalékos szintre csökkentse, amelyet a Törvényszék megfelelőnek ítél ahhoz, hogy figyelembe vegye a CNC által a 2013. március 25-i határozatában kiszabott bírságot;
 - a Bizottságot kötelezze a költségek viselésére.
- 27 A Bizottság azt kéri, hogy a Törvényszék:
- a harmadik jogalapot nyilvánítsa elfogadhatatlannak;
 - mindenesetre a keresetet teljes egészében megalapozatlanként utasítsa el;
 - mindenesetre a felpereseket kötelezze a költségek viselésére.

A jogkérdésről

A kereset tárgya és a jogalapok összefoglalása

- 28 A felperesek előadják, hogy nem kívánják vitatni sem a megtámadott határozat 1. cikke szerinti jogsértésben való részvételüket, sem az említett jogsértés tényállási elemeit, sem pedig azok jogi minősítését. A felperesek arra szorítkoznak, hogy a megtámadott határozat 2. cikke (1) bekezdése e) pontjának annyiban történő megsemmisítését kérik, amennyiben az velük szemben bírságot szab ki, amelynek az engedékenységi közlemény és a vitarendezésről szóló közlemény címén végrehajtott csökkentések előtt meghatározott összegét vitatják.
- 29 Első jogalapjukban a felperesek azt kifogásolják, hogy a Bizottság a bírságok alapösszegének az iránymutatás 37. pontja alapján történő kiigazítását és az egyes vállalkozások tekintetében alkalmazott csökkentés konkrét százalékát illetően megsértette az indokolási kötelezettségét, valamint hogy a válaszban hatáskörrel való visszaélést követett el.

- 30 Második jogalapjukban a felperesek arra hivatkoznak, hogy a Bizottság a bírságok alapösszegének az iránymutatás 37. pontja alapján történő kivételes kiigazítása keretében velük szemben megsértette az egyenlő bánásmód elvét.
- 31 Harmadik jogalapjukban a felperesek azt állítják, hogy a Bizottság a bírság összegének meghatározása keretében megsértette az arányosság elvét és a hátrányos megkülönböztetés tilalmának elvét, amikor nem vette figyelembe a CNC által velük szemben kiszabott bírságot.

Az első, a bírságok alapösszegének az iránymutatás 37. pontja alapján történő kiigazítását és az egyes vállalkozások tekintetében alkalmazott csökkentés konkrét százalékát illetően az indokolási kötelezettség megsértésére, valamint hatáskörrel való visszaélésre alapított jogalapról

A felek érvei

- 32 A felperesek szerint a megtámadott határozat (88)–(92) preambulumbekzdése nem jelöli meg a jogilag megkövetelt módon azokat a konkrét indokokat, amelyek alapján a Bizottság úgy határozott, hogy az iránymutatás 37. pontja alapján kivételesen kiigazítja az érintett vállalkozásokkal szemben kiszabott bírságok alapösszegeit, ezzel összefüggésben pedig különböző, vagyis 85%, 88%, 90%, illetve 98% mértékű csökkentéseket alkalmaz velük szemben. Különösen nem érthető, hogy a Bizottság mely indokok alapján biztosított a Hamelinnek [*bizalmas*]-os csökkentést. Az indokolásnak ez az elégtelensége annál is súlyosabb, és megfordítva, az indokolási kötelezettség annál is erőteljesebb, mivel a jelen ügyben a Bizottság eltért a bírságok meghatározását illetően az iránymutatásban kifejtett általános módszertől. A felperesek a válaszban lényegében kiemelik, hogy a Bizottság első alkalommal az ellenkérelemben fejtette ki a bírságok alapösszegei e kiigazításának valódi indokait. E késedelmes magyarázat azonban nem orvosolhatja a megtámadott határozat indokolásának elégtelenségét, hanem azt bizonyítja, hogy e kiigazítással a Bizottság hatáskörrel való visszaélést is elkövetett. Így az ellenkérelem 28., 64. és 65. pontjában a Bizottság előadta, hogy még ha a Hamelin nem is minősült „egytermékes vállalkozásnak, a rá vonatkozó alapösszeget is ki kellett igazítani az iránymutatás 37. pontja alapján, méltányossági okból ugyanolyan módszer szerint, annak érdekében, hogy az tükrözze a jogsértésben való részvételét, továbbá hogy a jelzett kiigazításokat követően a különböző vállalkozásokkal szemben kiszabott bírságokat illetően helyreálljon az egyensúly”. Márpedig a felperesek szerint a megtámadott határozat (92) preambulumbekzdéséből nem tűnik ki az az okfejtés, amely szerint a Hamelinnel szemben kiszabott bírság összegét a Bizottság valójában méltányossági okból, nem pedig a Hamelin „egytermékes” jellegénél fogva csökkentette.
- 33 A Bizottság vitatja a felperesek érveit, és a jelen jogalap elutasítását kéri.
- 34 A megtámadott határozatban a bírságok összegének kiszámítását, különösen pedig az alapösszegek meghatározását illetően a Bizottság kiemeli, hogy a jelen ügyet az érintett vállalkozások „egytermékes” jellegéből eredő kivételes körülmények jellemzik, kivéve a Hamelin esetét, mint azt a Bizottság a megtámadott határozat (88)–(95) preambulumbekzdésében vizsgálta. A Bizottság szerint, mivel az alapösszeg meghaladta a teljes forgalom 10%-ában meghatározott felső határt, fennállt „az a kockázat, hogy a bírságot kizárólag az említett teljes forgalom alapján szabják ki, és az nem tükrözi a jogsértés súlyát és időtartamát, sem pedig az ügy egyedi sajátosságait”. Más szavakkal, összhangban az említett határozat (89) preambulumbekzdésében kifejtettekkel, a teljes forgalom mértéke folytán a súlyossági együtttható és a szorzótényező alkalmazása nem járt volna „semmilyen gyakorlati haszonnal a bírság kiszámítása szempontjából”. A Bizottság figyelembe vette, hogy a jelen ügyben e körülmények figyelembevételére nem eredményezhette a bírság végleges összegének csökkentését. Így annak, ha a Bizottság a Mayer-Kuverttel szemben a jogsértésben való csekély részvételén alapuló enyhítő körülményt alkalmaz (lásd a megtámadott határozat (87) preambulumbekzdését), nem lett volna semmilyen hatása a bírság végleges összegére, mivel a csökkentést a 10%-os felső határ alkalmazását

megelőzően alkalmazta volna. A viszonylásban a Bizottság előadja, hogy az alapösszegek kiigazítása előtt a túllépés mértéke a Bong esetében 38,98%, a GPV esetében 441,83%, a Hamelin esetében 30,04%, a Mayer-Kuvert esetében 36,71%, a felperesek esetében pedig 97,13% lett volna.

- 35 A Bizottság tehát minden egyes vállalkozás esetében alkalmazta az ahhoz szükséges csökkentést, hogy a bírság alapösszege alatta maradjon a 2013. évi teljes forgalom 10%-ában meghatározott felső határnak. Ennek érdekében az alapösszeget az említett vállalkozások „egytermékes” hányadával arányosan csökkentette. A Hamelint illetően a Bizottság úgy ítélte meg, hogy „még ha nem is egytermékes vállalkozás[ról volt szó], a rá vonatkozó alapösszeget is ki kellett igazítani az iránymutatás 37. pontja alapján, méltányossági okból ugyanolyan módszer szerint, annak érdekében, hogy az tükrözze a jogsértésben való részvételét, továbbá hogy a jelzett kiigazításokat követően a különböző vállalkozásokkal szemben kiszabott bírságokat illetően helyreálljon az egyensúly”. A Bizottság a csökkentést nem lineárisan alkalmazta, hanem – a 10%-os felső határt mindig tiszteletben tartva – biztosította, hogy az abból eredő bírság a jogsértés súlyára és időtartamára tekintettel kellően elrettentő hatású legyen. A megtámadott határozat (91) preambulumbekzdésében ismertetett módszer szerint tehát az alapösszegek tekintetében a következő csökkentéseket alkalmazta: [*bizalmas*] %-ot a Bong esetében, [*bizalmas*] %-ot a GPV esetében, [*bizalmas*] %-ot („méltányosság”) a Hamelin esetében, [*bizalmas*] %-ot a Mayer-Kuvert esetében és [*bizalmas*] %-ot a felperesek esetében.
- 36 A Bizottság szerint a Törvényszéknek arra kell szorítkoznia, hogy az indokolási kötelezettség tiszteletben tartását csak a felperesek tekintetében vizsgálja meg, nem pedig azon egyéb érintett vállalkozások tekintetében is, amelyek a Törvényszék előtt nem indítottak keresetet, és amelyek vonatkozásában a megtámadott határozat indokolása jogerőre emelkedett. Így a felperesek a jelen ügyben nem hivatkozhatnak az említett határozat egyéb címzett vállalkozásaival szemben kiszabott bírságok összegének csökkentésével kapcsolatos indokolás állítólagos elégtelenségére. Mindazonáltal ez az indokolás elegendő, amennyiben lehetővé tette a felperesek számára a rájuk vonatkozó bírság összege kiigazításának alapjául szolgáló és a felperesek mint az említett csökkentés kérelmezői által már korábban is ismert indokok megismerését, továbbá lehetővé teszi a Törvényszék számára a bírósági felülvizsgálatának gyakorlását.
- 37 Mivel a megtámadott határozatot a Bizottság olyan vitarendezési eljárás keretében fogadta el, amelynek során a feleket kétoldalú egyeztetések keretében tájékoztatták valamennyi releváns körülményről, köztük az állított tényekről, azok minősítéséről, a kifogásolt jogsértés súlyáról és időtartamáról, a felelősség megosztásáról és a bírságok várható összegeinek becsült összeghatáraitól, e határozat indokolása sokkal tömörebb lehetett, mint az 1/2003 rendelet 7. és 23. cikke alapján elfogadott egyéb határozatok indokolása. Így a jelen ügyben a Bizottság és a felperesek között lefolytatott kétoldalú egyeztetések lehetővé tették a felperesek számára, hogy megismerjék mindezen körülményeket és a bírságok összegének kiszámítására előírányzott módszert, annak érdekében, hogy önként eldöntsék, hogy előterjesztenek-e, vagy sem, vitarendezési javaslatot. E körülmények között a megtámadott határozat indokolása bőven elegendő volt.
- 38 A megtámadott határozat szövege ugyanis már részletesen kifejti azokat a tényezőket, amelyeket a Bizottság a jogsértés súlyának és időtartamának meghatározása, valamint a bírság alapösszegének kiszámítása érdekében figyelembe vett. Így az említett határozat (72)–(84) preambulumbekzdése kifejti az ezen alapösszeg kiszámításához használt módszert, amelyet a felperesek nem vonnak kétségbe. E szöveg további pontosításokat is tartalmaz, így az érintett vállalkozások által teljesített, a bírságok alapösszegének kiszámításához figyelembe vett eladások mértékéről (lásd a (75) preambulumbekzdésben az 1. sz. táblázatot), az időtartam címén alkalmazott különböző szorzótényezőkről (lásd a (81) preambulumbekzdésben a 2. sz. táblázatot), valamint a bírságok különböző alapösszegeiről, a kiigazításuk előtt és után (lásd a (84) és (93) preambulumbekzdésben szereplő 3. és 4. sz. táblázatot). A Bizottság tehát úgy véli, hogy a jogsértés súlyának és időtartamának felmérését lehetővé tevő elemeket illetően eleget tett az indokolás követelményeinek.

- 39 Ezenkívül a 2014. október 24-i találkozó során a Bizottság részletes ismertetéssel szolgált a felpereseknek a velük szemben kilátásba helyezett bírság összegének számítási módszeréről, ideértve az alapösszeg kiszámításához használt eladási értéket, a jogsértésben való részvételük időtartamáról, az elrettentés céljából hozzáadott további összegről (szorzótényező), a súlyosító vagy enyhítő körülmények hiányáról, az engedékenységi közlemény és a vitarendezésről szóló közlemény címén alkalmazott csökkentésekről, valamint az iránymutatás 37. pontja alapján alkalmazott csökkentésről. A felperesek e magyarázatokat tökéletesen megértették, a vitarendezési javaslatukban pedig kifejezetten elfogadták a javasolt összeghatárokon belül velük szemben kiszabható bírság legmagasabb összegét.
- 40 Az alapösszegnek az iránymutatás 37. pontja alapján elvégzett csökkentését illetően a Bizottság azt állítja, hogy a megtámadott határozat a (88)–(92) preambulumbekzdésében a jogilag megkövetelt módon kifejti azokat az okokat, amelyek alapján a Bizottság szükségesnek ítélte az alapösszegek kiigazítását. A felperesekkel szembeni kiigazításhoz vezető sajátosságokat már megvizsgálták a 2014. október 24-i találkozó során, vagyis a felperesek vitarendezési javaslatának előterjesztését, a kifogásközlés megküldését és a megtámadott határozat elfogadását megelőzően. E találkozó során a Bizottság kifejtette, hogy a kiszámított alapösszegek valamennyi vállalkozás esetében meghaladták a 10%-os felső határt, ez pedig olyan tényezők együtthatása folytán történt, mint például a jogsértéssel érintett eladási mennyiség százalékos aránya által képviselt érték, a kartell hosszú időtartama és a vállalkozások „egytermékes” hányada (amelyet a borítékok összeladásainak mennyisége és az érintett vállalkozás eladásainak összmenyisége közötti arányként számítottak ki). Végül, jöllehet igaz, hogy a 2014. október 24-i találkozó során bizonyos zavar keletkezett azzal kapcsolatban, hogy milyen hatással van a bírság végleges összegére az „egytermékes” hányadon alapuló csökkentés, e zavart eloszlatták ugyanezen találkozó során, amelyet követően a felperesek előterjesztették az említett vitarendezési javaslatot.
- 41 A Bizottság hozzáteszi, hogy a 2014. február 24-i nem hivatalos dokumentumban (lásd a fenti 9. pontot) maguk a felperesek kérték, hogy a Bizottság az iránymutatás 37. pontja alapján csökkentse a bírság összegét. A felperesek kifejtették, hogy a csoportjuk „egytermékes” jellegénél fogva a jogsértés időtartamának korlátozása nem hatott volna ki a velük szemben kiszabandó bírság összegére. Tekintettel ugyanis arra, hogy a borítékok eladása az összeladásaik mennyiségén belül több mint 90%-ot képviselt, a 10%-nál nagyobb mértékű kiegészítő összeg alkalmazása már olyan összegű bírságot eredményezne, amely meghaladja az 1/2003 rendelet 23. cikkének (2) bekezdésében előírt, a teljes forgalom 10%-ában meghatározott felső határt. Figyelembe véve a fent említett körülményeket, különösen pedig a megtámadott határozat (91) preambulumbekzdésében kifejtett hasonló indokolást, a Bizottság arra a következtetésre jut, hogy a jelen ügyben nem volt szükség részletesebb indoklásra.
- 42 Az egyes érintett vállalkozásoknak biztosított csökkentések pontos mértékét illetően a Bizottság emlékeztet a megtámadott határozat (91) és (92) preambulumbekzdésére, amelyek kifejtették az e mérték meghatározása érdekében a Bizottság által figyelembe vett tényezőket, kiegészítve az említett határozat (87) preambulumbekzdésével, amely kifejti, hogy a Mayer-Kuvert eltérő szerepet játszott, és csekélyebb mértékben vett részt a jogsértésben. A megtámadott határozat (84) és (93) preambulumbekzdésében szereplő 3. és 4. sz. táblázat így tartalmazza az egyes vállalkozásokra irányadó, a kiigazításuk előtti és utáni alapösszegeket, az egyes bírságok tekintetében alkalmazott kiigazítás pontos összege pedig egyszerű matematikai számítás útján levezethető. A felperesek tekintetében az „egytermékes” jellegük folytán végrehajtott kiigazítás – amelynek alkalmazását ők maguk kérték – mértéke [*bizalmas*] % volt. Ezenkívül az ítélkezési gyakorlat nem ítélte szükségesnek, hogy a Bizottság matematikai számítással szolgáljon, vagy megjelölje mindazon tényezőket, amelyek a bírság pontos összegének meghatározásához vezettek. A Hamelinnek „méltányossági okokból” biztosított csökkentést illetően a Bizottság a viszonyulásban kiemeli, hogy e csökkentést annak szükségessége indokolta, hogy figyelembe vegye az ügy különleges körülményeit, mint azt a megtámadott határozat (90) preambulumbekzdése is megjegyzi.

A Törvényszék álláspontja

- 43 Első jogalapjukban a felperesek lényegében az indokolásnak a megtámadott határozat (88)–(92) preambulumbekendését érintő elégtelenségére hivatkoznak. A felperesek szerint e preambulumbekendések nem jelölik meg a jogilag megkövetelt módon azokat az indokokat, amelyek alapján a Bizottság kivételesen, az iránymutatás 37. pontja alapján kiigazította az érintett vállalkozásokkal szemben kiszabott bírságok alapösszegeit, és ezzel összefüggésében velük szemben különböző mértékű csökkentéseket alkalmazott, így többek között a Hamelinnek [*bizalmas*]-os csökkentést biztosítva. E megközelítés ezenkívül hatáskörrel való visszaélésnek minősül. Különösen, a Bizottság az eljárás során adta elő első alkalommal, hogy a Hamelin nem minősül „egytermékes” vállalkozásnak, továbbá hogy a rá vonatkozó alapösszegnek az iránymutatás 37. pontja alapján történő kiigazítása többek között méltányossági okokból indokolt, ami a megtámadott határozat (92) preambulumbekendéséből nem tűnik ki.
- 44 Mint azt az állandó ítélkezési gyakorlat elismerte, az EUMSZ 296. cikk második bekezdésében előírt indokolási kötelezettség olyan lényeges eljárási szabálynak minősül, amelyet külön kell választani az indokolás megalapozottságának kérdéséről, amely a vitatott jogi aktus érdemi jogszerűségére vonatkozik. E megközelítésben a megkövetelt indokolást a kérdéses jogi aktus természetéhez kell igazítani, és abból világosan és egyértelműen ki kell tűnnie a jogi aktust meghozó intézmény érvelésének oly módon, hogy az érdekelt megismerhessék a meghozott intézkedés indokait, a hatáskörrel rendelkező bíróság pedig gyakorolhassa felülvizsgálati jogkörét. Különösen, ami az egyedi határozatok indokolását illeti, az ilyen határozatok indokolására vonatkozó kötelezettség célja – a bírósági felülvizsgálat lehetővé tételén kívül – az érintett részére elegendő tájékoztatás biztosítása annak eldöntéséhez, hogy a határozat adott esetben valamely, az érvényességének vitatását lehetővé tevő hibában szenved-e (lásd: 2011. szeptember 29-i Elf Aquitaine kontra Bizottság ítélet, C-521/09 P, EU:C:2011:620, 146–148. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat; 2013. július 11-i Ziegler kontra Bizottság ítélet, C-439/11 P, EU:C:2013:513, 114. és 115. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat; 2013. december 5-i Solvay kontra Bizottság ítélet, C-455/11 P, nem tették közzé, EU:C:2013:796, 89. és 90. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).
- 45 Ezenkívül az indokolás követelményét az ügy körülményeire, így többek között a jogi aktus tartalmára, az előadott indokok jellegére, valamint a címzettek, illetve a jogi aktus által közvetlenül és személyükben érintett más személyek magyarázathoz jutás iránti érdekére figyelemmel kell értékelni. Nem követelmény az indokolással szemben, hogy a releváns tény- és jogkérdések minden részletére kitérjen, amennyiben nem csupán szövege, hanem egyben kontextusa, valamint a tárgyra vonatkozó jogszabályok összessége alapján döntendő el az a kérdés, hogy az indokolás megfelel-e az EUMSZ 296. cikk követelményeinek (2011. szeptember 29-i Elf Aquitaine kontra Bizottság ítélet, C-521/09 P, EU:C:2011:620, 150. pont; 2013. július 11-i Ziegler kontra Bizottság ítélet, C-439/11 P, EU:C:2013:513, 116. pont; 2013. december 5-i Solvay kontra Bizottság ítélet, C-455/11 P, nem tették közzé, EU:C:2013:796, 91. pont).
- 46 Az ítélkezési gyakorlat még azt is pontosította, hogy az indokolást tehát főszabály szerint ugyanakkor kell közölni az érdekelttel, mint az őt hátrányosan érintő határozatot. Az indokolás hiányát nem orvosolhatja az, hogy az érdekelt az uniós bíróságok előtti eljárásban megismeri a határozat indokait (2011. szeptember 29-i Elf Aquitaine kontra Bizottság ítélet, C-521/09 P, EU:C:2011:620, 149. pont; 2012. július 19-i Alliance One International és Standard Commercial Tobacco kontra Bizottság ítélet, C-628/10 P és C-14/11 P, EU:C:2012:479, 74. pont).
- 47 A Bizottság állításával ellentétben, tekintettel az Európai Unió Alapjogi Chartájának egyrészt az EUMSZ 263. cikkel, másrészt pedig az EUMSZ 261. cikkel és az 1/2003 rendelet 31. cikkével összefüggésben értelmezett 47. cikkéből eredő követelményekre (lásd ebben az értelemben: 2011. december 8-i Chalkor kontra Bizottság ítélet, C-386/10 P, EU:C:2011:815, points 52–67. pont), ahogyan azokat a vitarendezésről szóló közlemény 41. pontja felidézi, a fenti elvek megfelelően alkalmazandók a Bizottságot az EUMSZ 296. cikk második bekezdése alapján terhelő azon

kötelezettségre is, hogy indokolja meg a bírságokat kiszabó, olyan vitarendezési eljárás végén hozott határozatot, amelynek keretében az érintett vállalkozás a javasolt bírságnak csak a legmagasabb összegét hivatott elfogadni. A Bíróság ugyanis az elsődleges és másodlagos jog fent említett rendelkezéseire tekintettel hangsúlyozta egyfelől a Bizottság azon kötelezettségének kiemelt jelentőségét, hogy indokolja meg a verseny tárgyában bírságokat kiszabó határozatait, különösen pedig magyarázza meg a bírságok összegének meghatározása szempontjából általa figyelembe vett különböző tényezők súlyozását és értékelését, másfelől pedig a bíróság azon kötelezettségét, hogy hivatalból ellenőrizze az ilyen indokolás meglétét (lásd ebben az értelemben: 2011. december 8-i Chalkor kontra Bizottság ítélet, C-386/10 P, EU:C:2011:815, 61. pont).

- 48 Az indokolás e követelményei még erőteljesebben irányadók akkor, amikor a Bizottság úgy dönt, hogy – mint a jelen ügyben is – az iránymutatás 37. pontjára támaszkodva eltér az ezen iránymutatásban kifejtett általános módszertől, amely iránymutatás révén a bírságok összegének meghatározását illetően korlátozta magát a mérlegelési jogkörének gyakorlásában. E tekintetben emlékeztetni kell arra az állandó ítélkezési gyakorlatra, amely elismerte, hogy az iránymutatások a követendő gyakorlatot érintő, tájékoztató jellegű olyan magatartási szabályokat tartalmaznak, amelyekből a Bizottság egyes esetekre nézve nem térhet el anélkül, hogy olyan magyarázatot adna, amely összeegyeztethető többek között az egyenlő bánásmód elvével (lásd ebben az értelemben: 2013. május 30-i Quinn Barlo és társai kontra Bizottság ítélet, C-70/12 P, nem tették közzé, EU:C:2013:351, 53. pont; 2013. július 11-i Ziegler kontra Bizottság ítélet, C-439/11 P, EU:C:2013:513, 60. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat). Ennek az indokolásnak annál is inkább pontosnak kell lennie, mivel az iránymutatás 37. pontja arra szorítkozik, hogy homályosan utal „az egyes ügyek egyediségére”, ezáltal pedig széles mérlegelési mozgásteret biztosít a Bizottságnak arra, hogy – mint a jelen ügyben is – kivételesen kiigazítsa az érintett vállalkozásokkal szembeni bírságok alapösszegeit. Ilyen esetben ugyanis még inkább alapvető jelentősége van annak, hogy a Bizottság tiszteletben tartsa az uniós jogrend által a közigazgatási eljárásokban előírt biztosítékokat, köztük az indokolási kötelezettséget (lásd ebben az értelemben: 1991. november 21-i Technische Universität München ítélet, C-269/90, EU:C:1991:438, 14. pont).
- 49 A fentiekből következik, hogy a jelen ügyben a Bizottság köteles volt kellően világosan és pontosan megmagyarázni, hogy hogyan szándékozott gyakorolni a mérlegelési jogkörét, ideértve az ennek érdekében általa figyelembe vett különböző ténybeli és jogi elemeket. Különösen, tekintettel a Bizottság azon kötelezettségére, hogy a bírságok összegének meghatározása során tartsa tiszteletben az egyenlő bánásmód elvét, amellyel kapcsolatban a felperesek azt kifogásolják, hogy velük szemben megsértette azt (mint azt a második jogalapban előadják), ez az indokolási kötelezettség felőli mindazon releváns elemet, amely szükséges annak mérlegeléséhez, hogy az érintett vállalkozások, amelyek bírságainak alapösszegeit kiigazították, hasonló helyzetekben voltak-e, vagy sem, továbbá hogy említett helyzeteket egyenlően vagy egyenlőtlenül kezelték-e, valamint hogy az említett helyzetek esetleges egyenlő vagy egyenlőtlen kezelése objektíven igazolható volt-e (lásd: 2014. november 12-i Guardian Industries és Guardian Europe kontra Bizottság ítélet, C-580/12 P, EU:C:2014:2363, 51. és 62. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

- 50 Annak vizsgálata érdekében, hogy a Bizottság tiszteletben tartotta-e a megtámadott határozat megindokolására irányuló kötelezettségét, fel kell idézni azon számítási műveletek különböző lépéseit, amelyeket annak érdekében végzett el, hogy meghatározza és az iránymutatás 37. pontja alapján kiigazítsa az érintett vállalkozásokkal szemben kiszabott bírságok alapösszegeit. A megtámadott határozatban ezzel kapcsolatban kifejtett indokok az alábbiak szerint foglalhatók össze:

Vállalkozás	A 2007. évi eladások értéke euróban	Súlyossági együttható	Időtartam (évek)	Kiegészítő összeg	Alapösszeg euróban	Kiigazítás/ csökkentés	Kiigazított alapösszeg
Bong	140 000 000	15%	4,5	15%	115 500 000	[bizalmas] %	[bizalmas]
[...] GPV	125 086 629	15%	4,5	15%	103 196 000	[bizalmas] %	[bizalmas]
Hamelin	185 521 000	15%	4,416	15%	150 717 000	[bizalmas] %	[bizalmas]
Mayer-Kuvert	70 023 181	15%	4,5	15%	57 769 000	[bizalmas] %	[bizalmas]
Printeos [...]	143 316 000	15%	4,5	15%	118 235 000	[bizalmas] %	[bizalmas]

- 51 Ezenkívül emlékeztetni kell arra, hogy egyrészt, a megtámadott határozat (88) és (89) preambulumbekzdésében a Bizottság hangsúlyozta lényegében azt, hogy az érintett vállalkozások legtöbbje egyetlen piacon teljesítette az eladásait, vagyis gyakorlatilag az összes bírság elérhette az 1/2003 rendelet 23. cikkének (2) bekezdésében előírt, a teljes forgalom 10%-ában meghatározott felső határt, továbbá hogy az említett felső határ alkalmazása inkább főszabálynak, mint kivételnek minősült, valamint hogy a jogsértés súlya vagy az enyhítő körülmények alapján történő bármilyen különbségtétel már nem érezthette hatását a bírságok összegén (lásd ebben az értelemben: 2011. június 16-i Putters International kontra Bizottság ítélet, T-211/08, EU:T:2011:289, 75. pont). Másrészt, a megtámadott határozat (90)–(92) preambulumbekzdésében a Bizottság azzal indokolta az iránymutatás 37. pontjának alkalmazását és az alapösszegek „valamennyi fél” vonatkozásában történő kiigazítását, hogy „a kartellel érintett termékek eladásainak a teljes forgalomhoz viszonyított érték[ére], valamint a felek között a jogsértésben való egyedi részvételük alapján fennálló különbségek[re]”, továbbá arra hivatkozott, hogy „valamennyi fél eltérő, de jelentős mértékű tevékenységet fejtett ki a [...] borítékok eladásában”. A Bizottság így, tekintettel az ügy különleges körülményeire és arra, hogy „valamennyi fél eltérő, de jelentős mértékű tevékenységet fejtett ki a szabványos, katalógusból kiválasztható borítékok és az egyedi igények szerint nyomott borítékok eladásában[,] [...] a GPV által elkövetett jogsértésért kiszabandó bírság [összege] esetében [bizalmas]-os, a [felperesek] esetében [bizalmas]-os, a Bong és a Mayer-Kuvert esetében [bizalmas]-os, a Hamelin esetében pedig [bizalmas]-os csökkentést” javasolt.

- 52 Ugyanakkor először is, mint azt a felperesek állítják, meg kell állapítani, hogy a Bizottság a megtámadott határozatban, különösen pedig annak (92) preambulumbekzdésében nem fejt ki azokat az okokat, amelyek alapján az érintett vállalkozásokkal szemben ezen eltérő mértékű csökkentéseket alkalmazta. Különösen, a csökkentések említett mértékei közötti eltérések nem magyarázhatók önmagában azzal az indokkal, hogy a Bizottság a bírságok kiszámítására irányuló műveletnek már ebben a köztes szakaszában arra törekedett, hogy az említett vállalkozások mindegyike vonatkozásában olyan százalékos mértékre csökkentse az összes alapösszeget, amely alatta marad az 1/2003 rendelet

23. cikkének (2) bekezdése szerinti, a teljes forgalom 10%-ában meghatározott felső határnak, összhangban a 2011. június 16-i Putters International kontra Bizottság ítélet (T-211/08, EU:T:2011:289) 75. pontjának szellemiségével. Mint azt ugyanis a felperesek a második jogalap keretében helyesen állítják, e kiigazított alapösszegek százalékban kifejezve lényegesen eltérő mértékű különbségeket mutatnak az említett 10%-os felső határhoz képest; így különösen, a Hamelin esetében 4,5%, a Bong esetében 4,7%, míg a felperesek esetében 9,7% az eltérés.
- 53 A Bizottság azt sem megalapozottan állítja, hogy a felpereseket a jogilag megkövetelt módon tájékoztatta volna a közigazgatási eljárás során általa kilátásba helyezett megközelítésről, vagy hogy a felperesek megismerték volna annak hátterét, amely állításnak az iratanyagban nincs semmi alapja. A Törvényszék által a tárgyalás során ezzel kapcsolatban feltett szóbeli kérdésre válaszolva a Bizottság elismerte, hogy a megtámadott határozat indokolása e tekintetben szűkszavú és tömör, és lényegében annak előadására szorítkozott, hogy a vitarendezési eljárás keretében az indokolási kötelezettsége csekélyebb mértékű, mivel a felek ismerték az iratanyagot, ideértve a Bizottság által figyelembe venni tervezett elemeket is, és a vita rendezése céljából szabadon vállaltak kötelezettséget kétoldalú egyeztetésekre. Végeredményben a megtámadott határozat (92) preambulumbekzdésében hivatkozott különböző csökkentési mértékek alkalmazását illetően a Törvényszék emlékeztette a feleket azon kötelezettségére, hogy adott esetben hivatalból vizsgálja meg, hogy az indokolás az EUMSZ 296. cikk második bekezdése értelmében elégséges-e, ami a tárgyalási jegyzőkönyvben rögzítésre került.
- 54 Másodszor, a megtámadott határozat (92) preambulumbekzdése nyilvánvalóan elmulasztja pontosítani azt, amit a Bizottság csak az eljárás során, a lényegi indokolás kiegészítéseként, késedelmesen és oly módon magyarázott meg, hogy az nem orvosolhatja az indokolás esetleges elégtelenségét vagy hiányát (lásd a fenti 46. pontban hivatkozott ítélkezési gyakorlatot), vagyis, hogy a Hamelin a többi érintett vállalkozástól eltérően nem „egytermékes” gazdasági tevékenységet gyakorolt, a rá vonatkozó alapösszeg kiigazítása azonban méltányossági okból, valamint a különböző bírságok egyensúlyának helyreállítása érdekében indokolt volt (lásd a fenti 34. és 35. pontot). Így e kiegészítő magyarázatokat illetően – ellentétben azzal, amilyen benyomást a megtámadott határozat (91) preambulumbekzdése kelthet – a Bizottság által az alapösszegek kiigazítása érdekében figyelembe vett meghatározó mérlegelési elem nem az volt, hogy a felek között „a jogsértésben való egyedi részvételük alapján különbségek” álltak fenn, amely egyedi részvétel a Hamelin esetében csak kicsit volt csekélyebb, amennyiben a jogsértésben való részvételének időtartama 4,416 év volt, szemben a többi vállalkozás esetében megállapított 4,5 évvel. Ezenkívül e preambulumbekzdés – ellentétben azzal, amit abból a felperesek látszólag megértettek – nem értelmezhető akként sem, hogy csak a Mayer-Kuvertnek a jogsértésben való csekély részvételére vonatkozik, mivel az alapján már 10%-os csökkentésre került sor az iránymutatás 29. pontja szerinti enyhítő körülmény címén (a megtámadott határozat (85) és (87) preambulumbekzdése), vagyis még az alapösszegek vitatott, a megtámadott határozat (88) és azt követő preambulumbekzdéseiben kifejtett kiigazításai előtt.
- 55 A fentiekből következik, hogy a megtámadott határozat ezen indokolása alapján sem a felpereseknek nem volt lehetőségük arra, hogy az egyenlő bánásmód elvére tekintettel érdemben vitassák a Bizottság által alkalmazott megközelítés megalapozottságát, sem pedig a Törvényszéknek arra, hogy az említett elv tiszteletben tartását illetően teljes körű jogszerűségi felülvizsgálatot gyakoroljon (lásd a második jogalapot). Pontosabban, a megtámadott határozat (91) és (92) preambulumbekzdése alapján nem érthető és nem mérlegelhető, hogy a Hamelin és a többi érintett vállalkozás hasonló vagy különböző helyzetekben volt-e, továbbá hogy a Bizottság egyenlő vagy eltérő bánásmódban részesítette-e őket. Ezen az alapon még kevésbé lehet ellenőrizni, hogy objektíve igazolható volt-e az érintett vállalkozások eltérő helyzeteinek az iránymutatás 37. pontja címén történő esetleges egyenlő kezelése, amelyet alapvetően a kereskedelmi tevékenységük „egytermékes jellege”, részben pedig méltányossági megfontolások indokoltak, illetve a hasonló helyzetek esetleges eltérő kezelése, különösen az eltérő mértékű csökkentések alkalmazása. Épp ellenkezőleg, a megtámadott határozat (92) preambulumbekzdésében kifejtett tömör indokolás azt a téves benyomást kelthette, hogy az alapösszegek érintett vállalkozások javára történő horizontális kiigazításának az volt a fő oka, hogy e

vállalkozások legalábbis hasonló, a kereskedelmi tevékenységük „egytermékes” jellegével összefüggő helyzetekben voltak. A Hamelin esetében ugyanakkor nem ez volt a helyzet, mint azt a Bizottság az eljárás során elismerte.

- 56 Tekintettel arra, hogy a kifogásközlés 84. pontja még homályosabb információkat tartalmazott az alapösszegek kiigazításának tervezett módszerét és az annak alapjául szolgáló igazolásokat illetően, a Bizottság azt sem megalapozottan állítja, hogy a felperesek e tekintetben elegendő információt kaptak volna a közigazgatási eljárás során, vagy a releváns háttérrel illetően elegendő ismerettel rendelkeztek volna. Mindenesetre az iratanyag egyetlen más adata sem bizonyíthatja, hogy ez mégis így lett volna, a Bizottság pedig nem tudja alátámasztani azt, hogy ezeket az adatokat különösen a 2014. október 24-i találkozó során közölte volna a felperesekkel.
- 57 Az eddigi megfontolások összességére tekintettel tehát meg kell állapítani, hogy a megtámadott határozatnak elégtelen az indokolása, az első jogalapnak pedig helyt kell adni annyiban, amennyiben az az EUMSZ 296. cikk második bekezdése szerinti indokolási kötelezettség megsértésén alapul.
- 58 Következésképpen a megtámadott határozat 2. cikke (1) bekezdésének e) pontját meg kell semmisíteni, anélkül hogy határozni kellene a hatáskörrel való visszaélésre alapított kifogásról, továbbá a második és a harmadik jogalapról, valamint az utóbbi elfogadhatóságáról. Ezenkívül nem szükséges határozni a másodlagosan előterjesztett második kereseti kérelemről.

A költségekről

- 59 Az eljárási szabályzat 134. cikkének (1) bekezdése alapján a Törvényszék a pervesztes felet kötelezi a költségek viselésére, ha a pernyertes fél ezt kérte. Mivel a Bizottság pervesztes lett, a felperesek kérelmének megfelelően kötelezni kell a költségek viselésére.

A fenti indokok alapján

A TÖRVÉNYSZÉK (kibővített negyedik tanács)

a következőképpen határozott:

- 1) A Törvényszék az [EUMSZ 101. cikk] és az EGT-Megállapodás 53. cikkének alkalmazására vonatkozó eljárásban (AT.39780. sz. ügy – Borítékok) 2014. december 10-én hozott C(2014) 9295 final bizottsági határozat 2. cikke (1) bekezdésének e) pontját megsemmisíti.
- 2) A Törvényszék az Európai Bizottságot kötelezi a költségek viselésére.

Prek

Labucka

Schwarcz

Tomljenović

Kreuschitz

Kihirdetve Luxembourgban, a 2016. december 13-i nyilvános ülésen.

Aláírások

1 — A jelen szöveg 48. és 49. pontjában a második kiküldés után helyesbítés történt.